

nejšo silo nekaj žita, koruze in nekaj denarja, večino denarja pa naj se uporabi na ta način, da se izvršijo kaka javna dela, pri katerih se zaposli one, ki nimajo posla ter trpe lakoto.

Vlada je začela deliti. Najpreje je delila po svojih velikih županih. Radič in drugi so zagnali krik, da se postopa pristransko, da naj dobijo oblasti. Država je dala oblastem pravico razdelitve. Sedaj šele je prišlo iz Bosne in Dalmacije pritožbi! Samo Radičevi pristaši so dobivali. Seveda je vlada posegla vmes in je napravila red, kar pa radičevcem ni bilo prav. Mirno je sedaj ministrski predsednik Vukičević povedal na velikem shodu v Velikem Bečkereku preteklo nedeljo, da ni več tiste strašne lakote, ker je s pomočjo sedanje vlade bilo ljudstvu takoj pomagano!

»Kaj pa Slovenija ni bila nič deležna tiste koruze? Ali se na Kranjskem ne bijejo zaradi nje? Ali je mi Štajerci nismo nič dobili?«

»Ja, to pa veliko zahtevate od mene, da vam vse to razložim! Kolikor vem, toliko bom povedal. Tudi Slovenija je bila deležna te pomoči za olajšanje lakote. Na Kranjskem, kjer je večje pomanjkanje, so dobili nekaj več, toda še za tisto so se tako stekli, da danes vsi pravijo, da bi bilo boljše, ako se koroza ne bi delila. Le premislite! Kaj pa hočete napraviti s tem, če pride na eno občino po 100 kg koruze? Ti, župan, kako bi ti sedaj to-le razdelil? Ker pa se je dalo res le samo najpotrebnejšim, so nasprotniki začeli oponašati, da se vsem ni dalo. Če bi se vsem dajalo, potem bi vsi, ki so vsaj nekoliko potrebni, bili upravičeni dobiti in bi se koroza delila po pol in četrt kg po znižani ceni!«

»Neumnost«, je planil eden vmes v razlago.

»Res je to neumnost«, je nadaljeval gospodar, »da se zahteva taka razdelitev. Pravično je, da naj dobijo le najpotrebnejši podporo, drugim pa naj se na kak drug način pomaga, posebno, da se jim da prilika zaslužka. Saj noben zdrav človek ne sprejema rad miloščine, ampak hoče poštenega dela in poštenega zaslužka.«

»Kaj pa mariborska oblast ni ničesar dobila?«

»Ravno to sem mislil sedaj povedati, kolikor vem. Tudi na mariborsko oblast je bila določena svota 100.000 Din. Veliki župan in oblastni odbor sta zahtevala — denar. Naročilo pa se je, da naj se kupi za to svoto koroza in res se je sklenila pogodba za 30 vagonov koruze. Med tem je pa prišlo poročilo, da se bo poslalo 27 vagonov koruze namesto denarja. Iz Maribora pa je šla zahteva, da naj se pošlje 30 vagonov, ker za tisti denar dobimo v Sloveniji 30 vagonov koruze. Na to zahtevo sedaj še ni odgovora, upa se pa, da bo pozitiven. Potem bo seveda tudi tukaj razdelitev, kar bomo pa itak še izvedeli. 30 vagonov razdeliti v tako veliki oblasti kot je naša, bo naravnost težko delo! Naša oblastna skupščina dela boljše, da nam reč razna javna dela izvršuje, kjer se nekaj napravi, kar je v splošno korist, poleg tega pa ljudje tudi nekaj zaslužijo. To novo načelo sedaj tudi država sprejema!«

»Je pa res že zadnji čas bil, da smo Slovenci zastopani v vladi, da tudi državno gospodarstvo spravimo na pravo pot«, je župan zaključil razgovor in pozval navzoče na občinsko sejo.

V NAŠI DRŽAVI.

Napovedane vladine izpremembe — ni. Radič in Pribičević sta napovedovala, da se bo vlada takoj, ko se skupščina sestane, izpremenila. Njihovi časopisi so priobčevali vsaki dan nov način, kako se bo vlada sestavila. Seveda so zopet prišli s predlogom, da naj vlado sestavi — general. Glavno jim je, da bi pač oni prišli zopet v vlado, pa naj stane, kar hoče!

Kako naj se porabi posojilo, ki ga dobimo od Anglije, o tem razpravlja sedaj vlada. Opozicija pa je ves čas trdila, da posojila sploh ne dobimo, ker nimamo brez nje kredita, je začela že veliko borbo za razdelitev tega posojila.

Stanovanjski zakon je končno sprejet v tem smislu, da je ustrezno hišnim posestnikom, da prosto razpolagajo s stanovanjem, pa tudi stanovanjskim najemnikom, da najemnina ne sme biti previsoka.

Pomoč Bolgariji in Grčiji. Narodna skupščina je dovolila za nujno pomoč Bolgariji 3.000.000 Din in Grčiji 2.000.000 Din, ker sta silno trpeli vsled potresa.

Dr. Korošec v Južni Srbiji. Za Južno Srbijo je bil izreden dogodek v preteklem tednu to, da je notranji minister dr. Korošec osebno nadziral delo državnih uradnikov, da je stopil v osebni stik z narodom in od njega sprejemal prošnje in pritožbe. Narod do sedaj tega ni bil vajen, zato je sprejemal dr. Korošca kot svojega najboljšega prijatelja. V velikih trumah je narod pozdravljal našega voditelja in videl v njem svojega rešitelja, ki prinaša v Južno Srbijo red, zakonitost in pravično upravo!

Dr. Marinkovič se je vrnil iz tujine, kjer se je zdravil, kjer pa je istočasno imel tudi več političnih razgovorov, ki bodo usmerjali našo zunanjo politiko v bodoče.

Šolski izpit narodnega poslanca. V narodno skupščino bi moral priti nov poslanec dr. Hagy, po rodu Madjar. Opozicija je ugovarjala, da ne zna nobenega slovanskega jezika. Zahtevala je pravi izpit, pri katerem je največ izpraševal Radič, kar je popolnoma razumljivo. —

V DRUGIH DRŽAVAH.

Volitve v Franciji niso položaja popolnoma nič izpremenile. Zato je upanje onih, da bo nova vlada po volitvah bolj hladna do Jugoslavije, ostalo prazno. — Prijateljstvo s Francijo nam je tudi v bodoče zasigurano.

Vse je potihnilo po Italiji po onem napadu na kralja. Žrtve so svečano pokopali, krivce so sicer iskali, Mussolini sam je vodil preiskavo, a našli jih niso.

Češko-jugoslovansko zблиžanje in upoštevanje je namen, ki ga želita obe drža-

vi čimprej doseči. Zato pa so tudi sedaj potovali zastopniki Češke po Jugoslaviji kot zadnjič naši po Češkem. Upati je, da bodo taka potovanja ne le v narodno-političnem, ampak tudi v gospodarsko-političnem oziru zblížali obe državi.

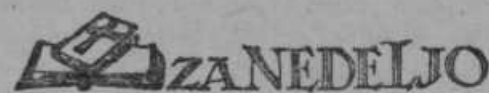
Avstrija — del Nemčije! Ker se Avstrija ne sme priključiti Nemčiji, pa drugače pripravlja, da postane samoposebni del Nemčije. Vse zakone urejujejo tako, da so enaki z nemškimi. Med Nemčijo in Avstrijo ni več carske meje.

Francosko-angleško prijateljstvo se vedno bolj utrjuje, kar nam garantira stalen mir. Ameriški načrt za protivno zvezo se bo ravno po tem prijateljstvu tudi v Evropi uveljavil. Temu načrtu se namerava pridružiti prav kmalu tudi še Nemčija. Italija pa se bo morala!

Egipt hoče biti svoboden! Med egiptovsko domačo vlado in pa angleško nadvlado je prišlo do take napetosti, da bodo Angleži ali leteli, ali pa s silo udušili — svobodoželjnost Egipta.

Rusija v novi krizi. Komunisti v Rusiji se vedno bolj bojijo za svojo vladino moč. Zato privijajo vijak nasilja nad vsemi. Stalin se je odločil za oster boj zoper vse omahljivce.

Komunistična agitacija razpreža svoje mreže po vsem svetu prav tajno, vendar se tu in tam zalotijo pri delu in agitaciji, tedaj pa seveda morajo odgovarjati pred sodiščem. V naši državi so že končani komunistični procesi v Srbiji, ki so vzbudili mnogo hrupa po svetu. Zdaj so pa v gnezdu komunistične agitacije, na Dunaju, vjeli debelega ptiča, Bela Kuna, ki je bil vodja znanih madžarskih komunistov, ki so v divjih tolpah napadli tudi naše slovensko Prekmurje. Bela Kun prihaja iz Moskve in je hotel nazaj na Madžarsko, pa so ga na Dunaju — zaprli. Komunisti, ki tajijo vsako privatno lastnino, bi seveda radi prišli do moči in — do privatnega bogastva po revoluciji.

Si res nespameten.

Nič ni lepšega in tolažilnejšega kakor vera, če človek živi po njej. Če človek pa noče hoditi po njenih potih, nič ni groznejšega, kakor vera. Zato pa človek, ki za vero ne mara, tako išče, kjer bi našel kak ugovor, kak razlog zoper njo. Posebno ena tolažba je, s katero opravičuje danes toliko ljudi svojo nevero, češ, pameten človek sploh ne more verovati, vse je le domišljija, saj še nihče ni videl, in tipal ne duše, ne večnosti, ne Boga.

Res Boga, večnosti še nihče ni videl, a vidimo in otipamo, da vedno takorekoč butamo ob dela božja. Poglej svet! Kako ogromen je! Premisli našo zemljo! Koliko je nad nami svetov, milijonkrat večjih kakor naša zemlja. Si že videl kedaj, da bi le en kamenček postal sam od sebe? Ta ogromni svet pa bi? Glej red v svetu? Kako natančno so preračunjena pota zvezd na nebu! Kako redno se menjajo na zemlji letni časi, kako se obnavlja voda, zrak! Vse je kakor veličanska ura, pri kateri se vjema zadnji zobček na kolesu. Kdo je pameten? Ali

oni, ki pravi, da mora ta ura imeti urarja, ali tisti, ki trdi, da ga nima?

Boga, večnosti res še ni videl nihče, a videli so ljudje Kristusa. »Kar je bilo od začetka, kar smo slišali, kar smo videli s svojimi očmi, kar so otipale naše roke, to sami izpričujemo in oznanjamo — večno življenje, ki je bilo pri Očetu in se je prikazalo nam,« je pisal sveti apostol Janez prvim kristjanom. Kri apostolska, ki je tekla, je najmočnejši dokaz za resničnost tega pričevanja. Da, so videli apostoli Kristusa, so tri leta z njim živeli, so videli njegovo sveto življenje, so videli njegove čudeže, so ga videli umreti, so videli in so se ga dotikali vstalega, so ga videli iti v nebesa. Nihče ni videl tja v večnost, a Kristus je tisti, ki je prišel iz onega drugega kraja, ki se je zopet vrnil na oni svet in Kristus je tisti, ki nam je povedal, da imamo tam Boga in Očeta, da je tam kraljestvo blaženih, pa tudi vnanja tema, kjer je jok in škripanje z zobmi. — Ne vidimo večnosti, ne vidimo Boga, a na besedo Kristusovo verjamemo. Ali je to nespamet?

Boga, večnosti nihče ne vidi, a vidi, kdor ima odprte oči, blagoslov, ki teče iz vere v Boga in večnost. Ko je prišel naš veliki rojak Friderik Baraga kot misijonar k Čupua-Indijancem v Ameriki, je našel pri njih zelo žalostne razmere. Bili so še pravi divjaki. Niso imeli hiš, niso obdelovali polja, živeli so le od lova, vdani so bili najgršim strastem. A ni bilo dolgo, pa so stale v teh krajih lične vasi, razprostirala so se marljivo obdelana polja, ljudje so bili trezni, pošteni, povsod je bilo lepo družinsko življenje. Ko je ameriški dostojanstvenik Baraga vprašal, s kakimi strogimi postavami je je te ljudi tako spremenil, je odgovoril: »Moji ljudje nimajo druge postave, ko Kristusov evangelij.« Res, povsod, kjer se ljudje oklenejo s srcem vere, vidimo: srečo v dušah, srečo v družinah, srečo v življenju. Velikokrat se danes sliši, da je vera nespamet in mračnjaštvo. Ali res more roditi nespamet, mračnjaštvo tak blagoslov? Ima le prav Kristus, ki je rekel: »Kdor hodi za menoj, ne hodi po temi.«

Boga, večnosti nihče ne more videti, lahko pa vsak vidi nesrečo, ki se rodi tam, kjer izgine vera v večnost in Boga. Ko je med francosko revolucijo nekega dne drla razdivjana množica po ulicah v Parizu, je nek jakobinec začel kričati, ko je zagledal duhovnika: »Pope na svetiljke!« Duhovnik mu je mirno odgovoril: »Le, bote videli, če bo potem bolj svetlo!« Da, bi lahko človek vprašal one, ki sramotijo in blatijo vero, ki ji nasprotujejo, ki bi jo najrajše uničili: »Kaj pa ste vi ljudem boljšega dali ko vera? Ali je tam, kjer izgine vera, življenje syetlejšje, lepše, srečnejše? Ali je vsa vaša pamet in modrost strast, ki se širi za vami? Ali so to raztrgane in nesrečne družine? Ali je to razbrzdana mladina? Hudodelstva? Samomori?«

Boga in večnosti ne vidiš, vidiš pa lahko tudi danes srečne može, ki so globoko verni in pobožni, vidiš lahko ljudi, resne in poštene, ki se po dolgem in resnem iskanju zopet vračajo k veri. Ali so tudi ti nespametni? Ko bi vera res bila nespamet, ko bi res bila, kakor nekateri trdijo, znanost dokazala, da je ve-

ra prazna in napačna, kako bi pač bilo mogoče, da bi ti učeni ljudje bili še verni, da bi celo, kar se tolikokrat dogaja, se danes sredi znanosti vračali k veri?

Ne, vera ni nespamet. Nič se ne boj, da si nespamet, če veruješ. Res je le to, kar pravi evangelij 4. nedelje po Veliki noči, da je nevera greh, prvi greh, nekako največji greh. Greh, ker ima nevera oči, pa noče videti, greh, ker ubije toliko lepega in sreče, greh, ker rodi toliko zla.

Veselo znamenje. Na Francoskem prirejajo katoliški visokošolci vsako leto skupna velikonočna obhajila. Letos se je teh skupnih obhajil udeležilo nad 1300 dijakov. Gotovo veselo znamenje za deželo, kjer so pometali križe iz šol in iz šolskih knjig izbrisali besedo Bog. Vera ne izginja, ona raste in prospeva!

Krvava Mehika. Dolgo časa ni bilo mogoče iz Mehike dobiti pravih poročil, ker je vlada vsakega, o katerem je sumila, da bi o grozodejstvih poročal v svet, spravila kot nadležnega tujca čez mejo. Sedaj pa posebno angleški časniki poročajo vedno več podrobnosti iz te krvave dežele. Ves režim v Mehiki nič ni drugega, kakor režim vohunov in nasilnikov, ki so hoteli v dušah prebivalcev zadušiti vsako versko zavest. Angleški listi poročajo, da je bilo dosedaj v Mehiki ubitih 200 duhovnikov, 500 pa pregnanih. Razen teh pa je bilo ubitih, da včasih na najkrutejši način mučenih še večje število drugih ljudi. — Bajje so v zadnjem času pritiskali tudi gospodarski krogi na mehiško vlado, da začne pogajanja s Cerkvijo, ker ti krogi smatrajo, da je verski mir potreben, da se zopet dvigne blagostanje dežele. Tako besno sovraštvu proti Cerkvi tudi v Mehiki ne bo uspelo. Peklenska vrata Cerkve ne morejo premagati!

Zopet dve mučeništvi v Mehiki. Pred dobrim mesecem sta bila ustreljena v državi Midoracan (Mehika) dva frančiškana: oče De Vega in brat Martínez. Izsledili so ju, ko je pater maševal, brat pa mu je ministriral. Pred usmrtitvijo so zaprli oba mučenika dva meseca v ječo.

Katoliški odpor proti novodobnemu poganstvu. Po kulturni Evropi hodi zadnji čas neka zamorska plesalka Backer, ki proizvaja skrajno nedostojne plesse. Bila je tudi na Dunaju, kjer je pri židovskem in socialističnem občinstvu žela veliko priznanje in še več denarja. V imenu katoličanov pa je proti njenemu nastopu ostro protestiral kardinal Piffel in odredil radi tega pohujšanja javne pobožnosti. Plesalka je hotela iti po priznanje in denar tudi na Ogrsko, pa so se tamošnji katoličani uprli proti temu in bodo najbrž tudi uspeli, da ne bo smela priti k njim prodajat pogansko sramoto. Ravno tako stališče proti njej so zavzeli tudi katoličani v Italiji. Tudi pri nas se širi veliko poganskih šeg, četudi bolj prikrito. Pravi krščanski čut jim nasprotuje, ne pa da bi se jih oklepal.

Socijalist hvali krščanske organizacije. Ravnatelj mednarodnega delavskega urada Albert Thomas, socijalist, je pred kratkim obiskal krščanske strokovne organizacije po največjih delavskih krajih v

Nemčiji. Po obisku je pisal pismo, v katerem hvali te organizacije, češ, da ne skrbijo samo za gmotno blagostanje svojih članov, temveč jim dajejo tudi izobrazbo, umsko in srčno. Tako katoliška vera pomaga človeku!

Duhovniška vest. Konzist. svetnikom lavantinske škofije je bil imenovan vlč. g. dekan v Kozjem Marko Tomažič. Zasluznemu javnemu delavcu, blagemu in za vse dobro delujočemu duhovniku k cerkvenemu odlikovanju »Slovenski Gospodar« iskreno častita!

Nesreča in smrt. Vlč. g. župnik Hauptman, ki opravlja kaplansko službo pri Sv. Rupertu v Slov. gor., si je zlomil nogo, ko se je peljal domov. — V vojni bolnišnici v Sarajevu je umrl vojak Fran Vogrin iz Zg. Voličine. Fant je bil pri vojaki komaj mesec dni, a je nevajen temu podnebu in vojaški hrani zbolel ter po kratki, mučni bolezni izdihnil. Bil je blag fant, vnet za vse dobro. Naj v miru počiva!

Pokojninski zavod za nameščence razpisuje za taiste, ki so pri tem zavodu zavarovani, dve prosti mesti v zdravilišču »Terma« v Laškem. Zdravljenje se začne s 15. majem in traja do 1. junija. Vso oskrbo, kakor: kopelji v toplicah, stanovanje, prvovrstno hrano in zdravniško pomoč je brezplačna. Vsak prosilec mora v prošnji navesti: člansko število zavarovanja, za koliko družinskih članov da mora skrbeti, spričevalo od zdravnika, da boleha na revmatizmu ali protinu in da bi mu toplice koristile, ter potrdilo od županstva, da nima premoženja. Prošnja, katere ni treba kolkovati, se takoj pošlje na Pokojninski zavod nameščencev, Ljubljana, Aleksandrova cesta 12. Organisti, kateri ste zavarovani pri Pokojninskem zavodu in bolehate na revmatizmu itd., potrudite se takoj in vložite prošnje!

Dekleta mornarji. Iz Vašingtona v Severni Ameriki poročajo, da so na krovu neke ameriške križarke našli štiri dekleta, preoblečene v mornarje. Izjavile so, da so si želele ogledati tuje dežele in se zabavati. Ladija, ki je bila že na visokem morju, je pristala v Key-West in dekleta izkrcala. Mornariško ministrstvo pa je uvedlo preiskavo, kdo je deklicam omogočil pustolovstvo.

Moričec lastnih otrok in samega sebe. Minulo soboto zvečer je brezposelni čevljarški pomočnik Franc Funda na Dunaju prerezal vratove trem svojim malim otrokom in sam sebi. Otroke so našli že mrtve, Funda je še živel, a ni nade, da bi ozdravel. Funda je bil že dve leti brez posla, a drugače zelo dober mož in skrben oče. Družino je vzdrževala Fundova žena, ki je zaposlena v neki tovarni kot delavka. Funda je silno peklo, da je morala žena skrbeti za vse. Žena sama ga je vedno tolažila, toda Funda se je čezdalje bolj pogrezal v obup. Veliko je pripomoglo k temu tudi njegovo telesno stanje, saj je dobil v vojni strel v glavo in imel tudi malarijo. Končal je svoje trpljenje z obupnim činom.